

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 18.

Den 15. Juni 1868.

Præs: 6 Sk. pr. Exp.

Generalconferencen i Saltsføstaden.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 265.)

Tirsdag den 7de Kl. 10 Formiddag.

Psalmen: „Bions Taarne sig snart
ville hæve,” blev assungen. Bon af Eldste
Ezra T. Benson. Derpaa blev Psalmen
„O kom, lad os synge,” assungen.

Eldste John Taylor talte i Korthed
om det, som er blevet udført af de Hel-
lige i Løbet af de 38 Aar, der ere hen-
rundne siden Kirkens Oprættelse, med Hen-
syn til Evangeliets Forklyndelse og Ud-
spredelsen af Kundstab og Sandhed iblandt
Menneskeslægten. De Grundstæninger, vi
have forhændt, saavel som dem, der endnu
ikke ere blevne fremsatte, ere ikke nye,
saaledes som Mange i Verden sige, men
ere ligesaa evige som Himlene og synes
fun nye for det vanslægtede Menneske, der
er nedfunket i Uvidenhed, saa at det ikke
kan satte Guds Hensigter eller forstaae
Sandheden. Evangeliet er blevet aaben-
baret for at opreiße dem, som ville adlyde
det, fra den Nedværdigelse, i hvilken det
finder dem, og det vil til sidst lede dem til

Salighed og Ophoierlse. Vi have været
saa indhyllede i Uvidenhed og Synd, at
det ofte er vanskeligt at fåsne mellem
Sandhed og Bildfarelse, Godt og Ondt,
Lys og Mørke. Mange troe, at de have
den fuldkomneste Ret til at gjøre, som de
selv bedst synes med Hensyn til deres
Mad og Drikke samt Paalkædning, uanseet
hvor stadeligt det end maatte være. Som
handlesrie Bøsener, som Medlemmer af
Samfundet, som Bøsener, der ere bega-
vede med Evne til at forplante vor Slægt,
have vi ingen Ret til at gjøre Noget,
som kan stade vore Legemer, forlorre vort
Liv eller forlede os til at gjøre Uret. Vi
ere ansvarlige for Gud, hvis vi misbruge
de Tabernaller og Evner, som Gud har
begavet os med, og vi ere ansvarlige for
det Samfund, af hvilket vi ere Medlem-
mer, for det vi gjøre mod samme, og vi
have ikke nogensomhelst Ret til at for-
plante Sygdomme og Svagelighed til vort
Afløm. Han talte om Hjemmesfabrikata,

og ansørte Frankrigs og Storbritanniens Exempel og sagde, at det netop var disse Landes overordentlige Industri, Indvæernerne tilstrekke deres Storhed som Nationer betragtede. Dersom vi ønske at blive uafhængige, maae vi selv frembringe vore Fornodenheder. President Young har anvisst Veien for Bomuldsdyrkningen og for Oprættelsen af Bomulds- og Ulvsfabrikker samt andre Industrigrene, og hans Exempel er blevet fulgt. Nu hær han sat sig i Spidsen for Silkeavlen. Det er en Pligt, der paaholder de Hellige, at opnå høre med at efterligne Verdens Daarstæber, og de skulde derimod leve som Guds Tjenere og Tjenerinder, adlyde hans Love og alvorligen bestræbe sig for at folge det Exempel, der er sat for dem i den Begyndelse, som er gjort for selv at frembringe vore Fornodenheder.

Wldste Ezra T. Benson bar Vidnesbyrd om den Glæde, han havde nydt ved at adlyde Evangeliet. Han hentydede til de Bestræbelser, der ere gjorte for at indsamle de Hellige i dette Aar, og raadede til at fortsætte dermed indtil det paa-begyndte Værk var fuldbindt. Han formanede de Hellige til at beslutte sig paa Retsfærdighed og til at lytte til Herrens Ord, saa at deres Ønsker kunde blive opfyldte, og de i Sandhed kunde blive Guds Hellige. Idet han anbefalede, at man skulde afholde sig fra ophidsende og hed Spise, ansørte han som Exempel Tilsælbet med Daniel og hans Medbrodre i Babylon, hvilke afsløge at nyde Noget af de rige Retter, der bragtes fra Kongess Palads, men alligevel saae godt ud og trivedes ved de simple Næringsmidler, de nøde. Andre Exempler bleve ansørte for at vise Gavnligheden af at afholde sig fra stræke Drille og af at nyde sund og nærende Foede. Det Værk, vi have at udføre, er bindende for enhver Sidste-Dages Hellig. Vi maae adlyde Himme-

lens Fordringer, rense os selv og udføre de Raad, som gives os fra Herren formedelst hans Tjener, President Young.

Psalmen: „Al Jorden udbryder med frydefuld Rost,” blev assungen. Bon af Wldste George Q. Cannon.

Kl. 2 Eftermiddag.

Bed den Lid Forsamlingen skulde begynde, var den umaadelige Bygning saa oversyldt med Mennesker, at et stort Antal maatte staae.

Afslungelsen af Psalmen: „G, vor Guds Igjenlost,” Bon af Wldste Orson Hyde. Psalmen: „Stor Herren er og underfuld.”

Wldste Orson Hyde udtrykte sin Tak-nemmelighed mod Gud, fordi han havde Leilighed til at være sammen med og til at tale til en saa stor Forsamling. Han talte om Viisdomsordet og navnlig om, at man burde ophøre med at bruge Svine-hjod, saasnart man kunde faae sundere Næringsmidler istedet. Ligeledes skulde man soge at faae større Afvegling end hidindtil med Hensyn til den daglige Spise. Han vilde saaleds nævne eet Nærings-middel: Riis. Det Slags af denne Sæd-art, som fordrer høitliggende Marker, kan med Fordeel dyrkes her. Vi skulde mere lægge os efter Frugtbl og dyrke flere Sorter, saa at vi kunde have friske Frugter hele Aaret igjennem. Han talte nogle Ord om dette Aars Emigration og opmuntrede de Hellige til med aabne Hjerter og Hænder at træffe Forberedelser til at møde Emigranterne ved Enden af Fernbanen for at bringe dem herop.

Wldste Hyde talte om Hjemmesfabrikata og gav sine Anstuelser om denne Sag tilkjende ved et praktistt Exempel. Garnet til de Klæder, han var ifort, og i hvilke han stod og prædikede, var spun-

det af hans egen Familie, der ligeledes havde været Etet til samme, og af den Grund, sagde han, glædede han sig ved at bære dem. Han opmuntrede de Hellige til at lægge sig efter Silkeavl, og sagde, at han nærede et godt Haab med Hensyn til Fremtiden, uagtet man kunde vente mere end en rundelig Forsyning med Græshopper. Han troede, at Herren vilde bevare sit Folk, om han end vilde tugte det lidt, for at det kunde lære at agte paa de Raad, som gives det til dets nuværende og tilkommende sande Bel. Han formanede de Hellige til at folge de Raad, som i denne Conference varne blevne givne i Henseende til Valget af Næringsmidler.

Weldste Orson Pratt sagde, at de Sidste-Dages Hellige havde sluttet Pagt med Herren for at tjene ham, ikke blot for en Lid, men for bestandig, og saa ledes fulde vi udfore hans Billie, saasnart vi fik Kundstab om samme, enten det saa var besalet eller ikke. Viisdomsordet var paa Grund af Menneskenes Svaghed ikke blevet givet som Besaling, dengang det blev aabenbaret, thi hvis det var blevet besalet, vilde de hellere have paadraget sig den Straf, som folger af Ulydighed, end at de vilde have adlydt det. I afgigte Februar Maaned varer sem og tredive Aar henrundne siden Viisdomsordet dar blevet givet, og det var nu Lid, at vi lært at gjøre Guds Billie saavel i denne Sag som i Henseende til enhver af Guds Besalinger, saasnart vi fik Kundstab om samme.

Taleren dvælede længe angaaende det Forhold, der er mellem den dyriske Skabelse og Menneskeslægten, og angaaende Aarsagen, hvorfor Dyrene bleve skabte. Han ansætte flere Skriftsteder og Aabenbaringer for at vise, at de ere blevne skabte for at benyttes med Omhu og Indsigt og ikke for at ødelægges, naar det ikke er

nsdvendigt. Hvis vi blot for Morstabs Skylt dræbe de vilde Dyr, ber ere rundt omkring os, og hvilke kunne tjene os til Føde, kan det let hænde, at den Dag vil komme, da vi vilde være glade, om de øde Sletter varer opfyldte med dem. Under den herlige Fredens Tid, som vil intræde under Milleniet, ville de umælende Dyr tage deres Bildhed og Novgjerrighed, og vi skulle betragte dem som Gud vor himmelste Faders Skabninger og aldrig dræbe dem uden Nødvendighed.

Sang af Choret og Bon af Weldste Wilford Woodruff.

Onsdag den 8de Kl. 10 Formiddag.

Psalmen: „Hvilke underfulde Ting vi nu betragte,” blev assungen. Bon af Weldste Crastus Snow, hvorefter fulgte Psalmen: „Opmuntre Dig, asted med Glæde.”

Weldste Crastus Snow talte om deres Daarskaber, som, uagtet de ere blevne indsamlede til disse Dale fra Nationerne, dog lade sig lede paa Afveie formedest Jordens forgjængelige Slatte, og blande sig med de Ugudelige for at søge efter Guld og andre ædle Metaller; de bortkaste den kostelige Perle, de have fundet, for Ting, der kun ere af ringe Værd, og om de end funde komme i Besiddelse af det, de onste sig, maae de dog igjen forlade det, uagtet de have opoffret saa Mæget deraf. Alt er for de Hellige, og om endstjordt Modstanderen igjennem Aarhundreder har haft denne Verdens Rigdomme i Besiddelse, er dog Guds Folk de retmæssige Arvinger dertil, og de ville blive givne til dem, som forblive trofaste. Hvor taabeligt er det ikke af dem at søge at erhverve sig Jordens Slatte ad Veie, der ere forbudte af Herren! En meget udbredt Fabrikvirksomhed og Frembringelsen

af Artikler, der ere virkelig nyttige og værdifulde, ere af et uendeligt større Værd end Opdagelsen af hvilket som helst Antal Guld- og Sølvminer.

Han raadeede dem, som endnu ikke havde meldt sig for at blive Borgere af de Forenede Stater, at gjøre det, saa at ogsaa de kunde afgive deres Stemme, naar Tiden kommer, at Beboerne af dette Territorium faae Ret til at have en Stemme med ved Valgene af Landets Styrere.

Han talte om dette Aars Emigration og opmuntrede til at fortsætte med det paabegyndte Værk. Istedetfor at frugte for Græshopperne stulde vi ove Tro paa Gud, som kan lede deres Bevægelser. Vi ere blevne prævede paa denne Maade tidligere, nog hvis vi skulle blive det igjen, er Alt ret; lader os blive kløge af Erfaring. Taleren anbefalede at visel Mennekjærlighed mod Kamaniterne. Omend sjældt vilde, blodtørstige og grusomme, have de dog et Værk at udføre i Fremtiden, og de ere bevarede af Herren i dette Viemed. Men alle de, der ere utsatte for Indianernes Overfald og Plyndringer, skulle beslutte sig paa den storst mulige Karvaagenhed, og paa samme Tid skulle de sage at nære ædelmodige Følelser mod dem og behandle dem med Skaansel.

Han talte paa en særdeles interessant Maade om Tilstanden i Settlementerne i Syden og berettede, at de, som i afgigte Esteraar vare dragne ned til St. Thomas havde det godt. Mange af dem, der droge til St. Joseph, lode sig forlede til at drage længere op langs med Floden for at ned sætte sig, men de blev stussede i deres Forventninger og kom tilbage igjen, hvilket satte dem Noget tilbage, men nu tegner det til, at de begynde at faae det godt. Han raadeede dem, som i afgigte Esteraar vare kaldte

til at tage derhen, men endnu ikke havde gjort det, til trofast at udføre deres Mission, paadet de kunde være nyttige Redstaber i Herrens Haand og meeddeelagtige i at fremrulle hans Værk.

Præsident H. C. Kimball sagde, at hvis Nogen ønsede at see et Mirakel, behovede han blot at betragte den Forsamling, der var foran ham, og stue tilbage paa denne Kirles Fremvægt fra den Tid af, da alle dens Medlemmer kunde faae Plads til at sidde i et lidet Værelse, og vi voxe fremdeles hurtigt i Antal. Han formanede Forældrene til med Omhu at væage over deres opvoksende Sonner og Døtre. De skulle alle regelmæssig besøge Forsamlingerne, lære at forstaae Sandhedens Grudsætninger og blive opdragne saaledes, at de kunde blive til Gavn for Samsundet. Han syntes godt om, at unge Mænd blive ordinerede til Præstedommet, paadet de kunde komme til at lære at kjende Kraften og Vigtigheden af den Belsignelse, der saaledes var blevne dem tildeel. Gisæ Land og beseglende Magt er hos Præsident Doug til at sammenbinde Fædrene og Børnene, at de kunde blive Et, og at det hele Folk i Forening kunde udarbeide dets Saliggjørelse. Vi skulle alvorlig beslutte os paa at frelse vort Afskom, thi den, som ikke kan frelse sine Børn — sin Familie, kan heller ikke frelse sig selv.

Affyngelsen af Psalmen: „Vor Konge er opstanden, Halleluja;“ Bon af Eldste Ezra T. Benson.

Estermiddag Kl. 2.

Psalmen: „Kom, Du Kongernes Konge,“ blev affussen. Bon af Eldste Lorenzo Snow, og derefter blev Psalmen: „Deng vil synge om Herrens Mi- stundhed,“ affussen.

Præsident B. Young foreslog for Conferenceen, at de Hellige op holde i deres Bonner det første Præsidentstab og de tolv Apostler, og Eldste George Q. Cannon foreslog Kirkens øvrige Authoriteter til Op holdelse. Forslagene bleve fremsatte i følgende Orden og eenstemmig vedtagne, nemlig:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon og Joseph F. Smith som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere.

William Eddington, John T. Caine, John L. Blythe, Howard D. Spencer, Claudius B. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas C. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Peter Nebecker og Charles S. Kimball som Medlemmer af Hoiraadet.

John Young, Præsident for Over præsterne Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de overste syv Præsidenter for de Halvfjerd sindstyre, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det overste Præsidentstab for de Halvfjerd sindstydres Qvorumer.

Edward Hunter, præsiderende Bislop, og Leonard W. Hardie og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Dialogernes Qvorum, og Warren Hardie og Charles S. Gram hans Raadgivere.

Brigham Young som Overbestyrer for de timelige Unliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af Sidste - Dages Hellige.

Daniel H. Wells som Overopphønsmann for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt.

Brigham Young, Bestyrer for det vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historie skriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Derpaa bleve Navnene paa følgende Brødre, som blev kaldte til at gaae paa Mission for at prædike Evangeliet, oplæste for Conferenceen og Votum taget for at see, om de Hellige være villige til at op holde dem ved deres Tro og Bonner, hvilket blev eenstemmig vedtaget, nemlig: Lewis Grant fra Sessions Settlement, M. F. Farnsworth fra Saltføstaden, Wm. C. Thomas fra Brigham City, Wm. Jackson Bell fra Provo City, George Teasdale fra Saltføstaden, Haden W. Church fra St. George, Owen Dig fra St. George, John Hawley fra Pine Valley, Newton Adair fra Washington, James C. Fischer fra Provo Valley, John Abiston fra Cache Valley, Hans Peterson fra Hyrum i Cache County, Lucius Peck fra Saltføstaden, Q. H. Riggs

fra Saltføstaden, Lyman Shaffer fra Provo City, John Hindley fra Saltføstaden & American Fort, Peter Nebeker fra Saltføstaden, Theodore B. Lewis fra Cottonwood i Saltføs County, Edmund Eldredge fra Coalville, Josiah M. Herren fra Ogden Valley, Hyrum B. Clemons fra Coalville og William Howard, sen. fra Big Cottonwood.

Præsident Young gav derpaa alle de unge Brødre, der varer over tyve Aar gamle, den Mission at gifte sig og at berede sig et Hjem, og de unge Søstre raadede han til at lære Huusholdning og andre huuslige Søsler. Ligeledes anbefalede han dem at oprette Foreninger til Silkeablens og andre nyttige Foretagenders Fremme — samt til at forstasse sig Straa og selv at forsørge saavel Mandssom Fruentimmerhatte. Han belærte Modrene, hvorledes de skulde vaage over deres Børn, og formanede dem til bestandig at holde dem rene og nette, samt paalagde Bislopperne at foreholde de Hellige disse Raad. Han belærte Forsamlingen angaaende forskjellige Anliggender i det daglige Liv, og viste de Unge, som han raadede at gifte sig, hvorledes de kunde danne sig et hyggeligt, behageligt og lykkeligt Hjem. Han talte paa en interessant Maade om kunstig Fislaavl, Opdrætning af Fjederkræ, Haareavl, Dyrlæringen

af Hor og andre Anliggender vedkomende Landhuusholdningen.

Under sine Bemærkninger raadede han Brødrene indstændigen til ikke at gaae til Minerne for at søge efter Guld, men at blive hjemme og påsæ de Forretninger, de have at udføre, og da vilde de blive velsignede.

Ældste Lorenzo Snow talte i Korthed om de Raad, som varer blevne givne og om det, der udtrævedes af os, ligesom han paaviste Ligheden mellem de Fordringer, der stilledes til os, og dem, som fremsattes for gamle Israel. Hensigten dermed i begge Tilfælde var, at de, der manglede den fornødne Indsigt, skulde lære at sorge for sig selv, og det paa en saadan Maade, at de kunde tilbringe et behageligt og lykkeligt Liv. Han talte om Evangeliets ophoede Grundstætninger og udbillede i et længere Toredrag de forgelige Folger, det har, at gaae til Guldminkerne.

Psalmen: „See, Hedningeløken er bリスト,“ blev assungen af Choret.

Conferencen adjourneredes til forstommende 6te October Kl. 10 Formiddag for da igjen at sammentræde i det nye Tabernakel. Talefigelse af Ældste George A. Smith.

Edward L. Sloan,
Conferencens Skriver.

Hungersnød og Bevæbning.

(Fra „Millennial Star.“)

For nylig har følgende Brev været indrykket i „The Morning Star“:

Min Herre! Nu i vore Dage er der i alle Dele af Europa o aldeles for-

stjellige Slags Kjendsgjerninger, der uvilkaarlig paatrænge sig vor Opmærksomhed, men desvagtet er der Haar, som agte paa den nære Forbindelse, der eksisterer

mellem disse to Fakta. Det første af disse er nemlig den strækkelige Nød, som herstår iblandt de store Masser af Befolkningen i næsten alle europæiske Lande, og det andet er de uhyre og stedse større og større Udrustninger, som Regjeringerne i de forskellige Stater foretage både med Hensyn til deres Armeer og Flåader.

Det er længe siden, at et saa almindeligt og bittert Hammerstrig er opsigtet til Himmelens fra alle Verdensdele, som netop nu for Tiden. Om den almindelige Nød og Elendighed, som hersker i vort eget Land (England), behøver jeg ikke at tale. Saavel Deres eget Blad som Pressen i Almindelighed indeholder den ene Dag efter den anden overslodige Bewiser i saa Henseende. Mænd, Kvinder og Børn omkomme af Hunger midt iblandt os, og Tusinder af retstafne og arbeidsomme Mennesker, som ikke kunne faae Noget at bestille, uagtet de trygle derom, see sig twungne til at tage deres Tilflugt enten til det almindelige Fattigvæsen eller til deres Medmenneskers Goddædighed for paa en kummerlig Maade at kunne opholde Livet, og duelige Haandværkere ere ofte glade ved at tage sat paa det aller-simpleste Arbeide for en nok saa ringe Daglon for at undgaae at omkomme af Hunger.

Hvis vi reise over til Frankrig, morder den samme Glædighed os der allevegne. Jeg vil ikke tale om den strækkelige Hungersnod og Sogelighed, som herser i Algier, hvorom Erlebistoppen dersteds figer, at „ifølge Beretningerne, der ingenlunde ere overdrevne, beløber Øffrenes Antal sig i de sidste sex Maaneders til over 100,000.“ Vi læse om, at der i Paris gives tyve ved Goddædighed oprettede Kjøkkener, hvorfra der daglig uddeles fra 40,000 til 50,000 Portioner Mad, medens Stadens Authoriteter stjænke store Quantiteter af Brændsel og Brød

til de Trængende for at de ikke ganske
stulle omkomme.

Bestyrerne for det offentlige Fattigvæsen i Paris have fra Indenrigsministeren faaet et Bidrag af næsten 400,000 Fr., og endda have de al deres Dmtante behov for at faae de forhaanden værende Midler til at strække til. I Provindserne er det ikke bedre. I „Avenir National“ stod der for kort Tid siden at læse: „De sorgeligste Nyheder indløbe fra alle Dele af Landet. Det er nu ikke længere Lyon, Nantes, Rouen og Rouboix alene, der ere hjemfugte af Nød og Elendighed, men det Samme er Tilselvet paa mange andre Steder. „Gironde“ underretter os om, at i Boudeaug har Antallet paa de Fattige, som offentligt fordre Brod eller Arbeide, naaet en næsten utrolig Høide. Man har dersor anset det for nødvendigt at fordoble Skildvagterne ved Raadhuset og at sætte en stærk Politivagt ved Hovedindgangen, som bestandig er omgivne af den forhungrede Mængde. I Lille, Augerre, Limoges og mange andre Steder have ogsaa Authoriteterne anset det for nødvendigt at træffe overordentlige Forholdsregler.“

Hvis vi begive os over til Preussen, hvad finde vi saa? De sidste Beretninger, vi have fra Østpreussen, findes i et Brev fra Danzig, hvilket netop er indrykket i vort Blad. Deri hedder det: „Der herser den strelkeligste Nod baade i Stæderne og Landdistrikterne, og hvis ikke Staten kommer de af Hunger Lidende til Hjælp, kan man vente den yderste Glendighed. I Coniz, Buchens og Buckim herser der ligeledes den største Jammer.“ Kölner-Zeitung omtaler, at Antallet paa de Familier, som forlange Hjælp, beløber sig til 3,500, der ere adspredte over fem og tredive Distrikter. Sundheds-Commissionen paa et af disse Steder har publiceret et Brev, som gjend
C. J. J. C. J. J.

Blade, der paastaae, at Beretningerne om den herstende Glendighed ere meget overdrevne. „Noden,” tilfsier denne Meddelelse, „er ubestridelig; Mænd, Kvinder og Børn ligge sammenpakede paa et Straaleie i Skovene. Mange blive angrebne af Typhus, medens den langt overveiende Deel er færdig til at døe af Hunger.“ Smidertid er det ikke i denne Deel af Riget alene, at Noden føles. Berlinerbladet „Zukunft“ siger for en fjorten Dages Tid siden: „Glendigheden i Østpreussen er ikke et enestaaende Phenomen, thi den samme Nød hersker i en større eller mindre Grad i forskellige Dele af Monarkiet. I de rigeste Egne og i de største Stæder hører man Klager, som man før ikke har hørt Noget til i umindelige Tider. Communerne have en Trang at hjæmpe imod, som er nærværd ganske at øbelægge dem. Slatternes Inddrivelse ved Evangelsmidler, hvilket forhen var en Gjeldenhed, hører nu til Dagens Orden. Alle Forretninger ere standsede; Arbejdsherrer enten affedige deres Folk eller formindste deres Daglon; mange Familier ses sig nødte til at indstrække deres Huuslejlighed og til at formindste Antallet paa deres Tjenestefolk; Nød og Glendighed ere Ord, som man høre allevegne. Om Noden end ikke er naaet til den samme Grad som i Østpreussen, truer den dog alle Dele af Staten, og i Løbet af nogle Maaneder kan den lede til de samme forskellige Folger som dersteds.

Gaae vi længere mod Øst, ville vi saae den samme Tilstand at see. „Tilstanden i Galizien,” siger Moskaus Tidende, „er som en Folge af den daarlige Host høist frækkelig. Befolkningen trues af Hungersnød. Provindens Repræsentation har i Wien ansøgt om et Laan af en Million Gylden, men de østrigste Finanser ere i en saa daarlig For-

satning, at Ansøgningen ikke kunde blive bevilget.“

Før det forhungrede Folk i Finland have flere Foreninger indsamlet frivillige Bidrag, og i et Bønstrift, som de nu efter have udstedt om Hjælp, citeres et Brev fra den britiske Consul i Helsingfors, Hr. Campbell, der udkaster et sorgeligt Maleri over Tilstanden i denne Provins. „Høsten,” siger han, „har iaaar ganske slaat feil i Storfyrstendommet, og jeg forsikrer Dem, at jeg mangler Ord til at beskrive den Nød, de Lidelser og den Sygelighed, som hersker i dette ulykkelige Land fra den ene Ende af samme til den anden. Isalandsf Mos, Fyrrebark og Ertehalm, der males sammen og blandes med lidt Meel, er det eneste Næringsmiddel, Moderen har at give sit Barn, og den eneste Spise, som Mennesker i Tusindvis kunne vente sig for flere Maaneder.“

Disse Exempler ere kun de udvortes Symptomer paa den almindelige Nød og Glendighed, som i større eller mindre Grad hersker over hele Europa. Allevegne fra indløber der Beretninger om Standsning i Handel og Vandet, om Mangel paa Credit og om Usikkerhed i alle Forretninger, og „Menneskenes Hjerter forsmægte af Frygt og for de Tings Forventelse, som komme over Jorden.“

Og hvad gjøre nu Regjeringerne i det trængende, lammede og forhungrede Europa midt under al denne Nød? De ere med en feberagtig Iver ifærd med at udruste deres Armeer og Flaader, at anstaffe riflede Kanoner, Minierisler og Chasepotgeværer i Millionvis, med at bygge Vandserfssibe og anlægge nye Festninger, medens de udlove og bortgive store Summer for Opsindelsen og Forsærligelsen af Helvedesmaskiner og andre Krigsredstaber, som funne anrette de størst mulige Ødeleggelser paa Liv og Ejendom. Under-

saatterne bede om Brod, og man giver dem Kugler; de anholde om en ordentlig Skoleunderviisning for deres Børn, og man byder dem almindelig Værnepligt og Øvelse i Vaabenbrug. Om end de forskjellige Næringsveie forfalte, saa er dog den Kunst at udgyde Blod i en tri-delig og blomstrende Førfatning. Medens Millioner iblandt Folket ere nærværet at omkomme af Kulde, Nogenhed, Hunger, Sygdom og Fortvivelse, maae dog i hvert tilfælde store Skatter uden Skaansel udpresso af deres Slid og Windstibelighed til at underholde de forskjellige Staters store Armeer og til at beftride Udgifterne for Fabrilationen af Mordvaaben. Om Bonderne i Østpreussen ere nødte til i Hoveviis at ligge i Skovene paa et Straaleie og ere færdige til at doe af Hunger og Feber, kan dog Grev Bismark til deres Trost fortælle dem i deres sidste Diebliske, at han snart skal saae anstaffet den nye Chasepotrisse til den preusiske Armee. Naar Besolkningen i Sydfrankrigs Stæder stimle sammen omkring Raadhusene i saa store Masser for at fordre Brod, at man har maattet holde dem tilbage ved en fordoblet Politimagt, kan Marschal Neil underrette dem om, at der er forret for Frankrigs Ere og Værdighed paa en Maade, som vil twinge næsten ethvert vaabendhygtigt ungts Menneske i Landet til

at forrette Militairtjeneste. Om der gives Titusinder iblandt vores Arbeidsfolk, som neppe kunne fortjene saa Meget, at de kunne holde Hungersnoden fra Doren, vilde det dog ikke være en uudsigelig Trost at høre fra Sir John Buckingtons eller hans Høivelbaarenhed F. L. Corrys Mund, at vi have den smukkeste Pandserflaade i hele Verden, naar vi blot havde den ringeste Bisched om, at den kunde flyde eller udholde en Kamp, om det skulde behoves, eller at de Kanoner, som ere blevne anstaffede til den, kunde være til nogen Nutte, naar det virkelig skulde gjælde?

Udgifterne ved de europæiske Udrustninger have nu naaet en saa uhyre Størrelse, at det næsten er utroligt. I en Artikel, som var indrykket i „Economist“ for nogle Uger siden, anslaaer Førfatren, at der medgaaer 200,000,000 £st. om Aaret, deri indbefattet Tabet af den Arbeidskraft, som hidrører fra Udstribningen til de forskjellige Armeer og Flæder. Saal stor denne Sum end er, troer jeg dog, at den er ansat meget for lavt. M. Larroque, som med Omhu har studeret denne Sag i en lang Narrække, anslaaer i sit Værk „De la Guerre et des Armées Permanentes“ Beløbet til over 260,000,000 £st. om Aaret.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Raad og Lærdomme, givne i Generalconferencen i Saltsøstaden.

(Fra „Millennial Star.“)

De Sidste-Dages Hellige gjøre hurtige Fremstridt i Alt, hvad der kan bidrage til at gjøre et Folk forstandigt, stort og lykkeligt. Deres nuværende gunstige Om-

Stændigheder ere en Folge af deres Berevillighed til at adlyde de fra Himmelten inspirerede Raad, som gives dem af deres Ledere. Deres Fremadstriden staer i Forhold til deres Lydighed. En nsiagtig Fagtagelse af de Raad, der gives af Kirkens Authoriteter, har altid bragt Belsignelse og Held, medens Ulydighed bestandig har ført det Modsatte med sig. Dette beviser, at Kirkens Ledere ere forstandige Mænd, og at deres Raad ere Herrrens Ord.

Et af de bedste Svar, som kan gives med Hensyn til de falske Rygter, der ere udbredte angaaende disse Guds Ejeneres Karalteer og Hensigter, indebefattes i de Raad, som af dem bleve givne i Generalconferencen i Saltsøstaden. De Taler, der ved denne Lejlighed blev holdt af Præsident Young og de Tolv, ere fulde af store og herlige Sandheder. Det er ikke blot Bestræbeler efter at holde smukke og vel gjennemtænkte samt med flønne Tanker og blomstrende Sætninger prydede Toredrag, men det Hele er opfyldt med himmelstte Grundsætninger, og Alt er tydeligt, sundt og anvendeligt i det daglige Liv. Hvis nu de Hellige, som ere saa høiligt begunstigede, at de have Lejlighed til at lytte til saadanne Raad og Lærdommme, ville sætte dem i Udeøvelse i det praktiske Liv, er der ikke Noget under Himmelten, som kan hindre dem fra at blive en stor Nation.

En stor Forstjel, der eksisterer mellem Jesu Christi Lære og de menneskelige Religionsystemer, er den, at medens de, som bekjende sig til disse, blive henvist til en Tilstand, man kalder Sjælens Salighed i en ubekjendt tilkommende Tilværelse, er hin aspasset efter Menneskets virkelige Stilling, saaledes som det er — et Væsen, der bestaaer baade af Legeme og And, medens samme Religion bringer det Belsignelser og Salighed baade i timelig og aandelig Henseende ogsaa i dette Liv — som en Grundvold at bygge paa gjennem al Ewighed.

De Raad, der blev givne paa Generalconferencen, vare af denne Bestaffenhed. Der blev viist de Hellige, at Evangeliet ikke alene lører dem at bede og prædike, men ogsaa hvorledes de kunde nyde Livet og forlænge det paa Jorden, hvorledes de skulle opdyrke Avelsgaarde, bygge Huse og Stæder, plante Træer, pryde og forsynne deres Ejendomme og benytte de Hjælpemidler, som Naturen er saa rig paa, til deres eget Gavn og Bedste. De blev belært angaaende, hvorledes de kunde beware og udvikle saavel deres Legemskræster som Andesvner — om hvad de skulle spise, drikke, eller afholde sig fra for at befordre Sundheden og opnaae en hoi Alder. De blev raadede til at astaae fra Brugen af alle ophidsende Sager. Der paavistes, at saavel The, Kasse som Tobak og Spirituosa ere stadelige for Legemet og ikke bestemte af Gud til at bruges paa den Maade, som det nu i Almindelighed er Tilsældet. Ligefedes blev de Hellige tilraadede at opøre med at nyde Swinekjød, og overhovedet til at benytte ethvert Slags Kjød med Sparsomhed. Det blev paavist, at alt unsdævdigt Slakteri af Dyr var mishageligt for Gud, og at Menneskene engang vilde komme til at afslægge Regnstab for Alt, hvad han har betroet dem. Dyrlæringen af Ruis og forskjellige Slags Frugter samt kunstig Fiskeavl og Opdrætning af Fjederkæ blev indstændig tilraadet og den forsonede Veiledning given om hvorledes man skulle udføre dette paa en henfigtsmæssig og fordeelagtig Maade.

Hensigten med disse Raad var ikke alene, at de Hellige skulle beware deres egen Sundhed, men at de kunde bibringe deres Afskom den uvurdeelige Belsignelse: en sund og stærk Constitution. Ligesom Folgerne af de Synder, Forældrene have

begaaet imod Naturen, nedarves paa deres Born, saaledes blive ogsaa de Belsignelser, der udflyde fra en punktlig Tagtagelse af Livets og Sundhedens Love, overførte paa deres Aflom, og Frugterne af disse Raad ville ikke alene vise sig i denne, men i kommende Generationer iblandt Guds Folk.

Utah er omgivet af Gulddminer, hvor de „ædle Metaller“ findes i Overflod, men der paavistes, at Guld i og for sig selv ikke er virkelig Rigdom, og at Nationerne havde opnaaet deres Storhed formedest Agerdyrkning og Fabrikvrist, og ikke ved Guldbgravning. De Hellige blev derfor raadede til at forblive hjemme og arbeide for at uddrage saadanne Ting fra Clementerne, som kunne bidrage til at gjøre Livet lykkeligt og behageligt. De blev belært angaaende Opelstningen af Mørbærtæret og Silkeormen og raadede til at lægge sig efter Silke- og Faareavl samt Bomuldsdyrkning og til at anlægge Silke-, Bomulds- og Uldefabrikter. De blev opmuntrede til at søge at blive et uafhængigt Folk, som selv kunde tilveiebringe sine Fornedenheder, uden at disse skulde indføres fra andre Steder, hvorför det anbefaledes at fabrikere Alt, hvad de behøvede til deres eget Brug, ligesom de raadedes til at bestræbe sig for, at deres Frembringelser kom til at opnaae den størst mulige Fuldkommenhed.

Paa samme Tid, som de blev belært angaaende de timelige Anliggender, blev de ogsaa underviste om deres Pligter mod Gud og mod hverandre indbyrdes. De blev indstændigen raadede til at helligholde Sabbathsdagen, til hver Dag at leve saaledes for Gud, at de altid kunde have hans Aands Veileitung, til at afflytte Kiv og Trætte og til at forse for deres Barns Underviisning og Opdragelse i Herrrens Frygt og Formaning. Ligeledes blev de raadede til ikke at glemme deres fattige Brødre og Søstre i fjerne Lande, medens de selv nød Frihedens og Overflodighedens Belsignelser, men med gavmild Haand at meddele af det, som Gud havde betroet dem, til at bringe de Hellige i Adspredelsen ud af deres Trældom og Fattigdom, saa at ogsaa de kunde blive delagtige i de samme Goder, som de selv nød.

Dette er i Korheds Hovedindholdet af de Raad og Lærdomme, som blev fremsatte og udviklede af Præsident Young og de Tolv i sidst afholdte Generalconference. Hvis de Hellige ville folge saadanne Lederes Raad og Formaninger, hvorledes kan det da slaa feil, at de jo maae komme til at opnaae sand Lykke, Viisdom og Storhed? Verden forundres over deres usædvanlige Held og usorlignelige Fremadstriden, og vel maa den gjøre det, thi „Mormonismen“ er i Sandhed „et unnderfuldt Værk og et Under.“ Den udspreder ikke alene Lys og Sandhed til alle Verdens Kanter, men i de Helliges Hjem fremmer den Alt, som er godt og roeværdigt; den udfrier de Fattige fra Hunger og Undertrykelse, gør dem uafhængige og frie samt udpeger Veien til hele Menneskeslægtens Oplysning og Gjensættelse. Og Aarsagen til dens forbausende Fremadstriden kan kun forklares derved, at Gud er dette Værks Ophav og Styrer, at hans Aand inspirerer Kirkens Ledere og hans Belsignelse kroner de Helliges trofaste Bestræbelser.

Naar vi betragte de hurtige Fremstridt, som de Hellige i Zion gjore paa den Bane, der fører til Fuldkommenhedens Maal, hvor nødvendigt er det da ikke, at ogsaa de Hellige i disse Lande bestræbe sig for at stride fremad i tilsvarende Forhold, saa at de, naar de komme hjem, kunde sammensmelte i fuldkommen Harmoni

med deres Bredre og Søstre i Bjergenes Dale. Lad dette være Alles Formaal. Lader os bestræbe os for atære Gud baade med Legeme og Aand, thi begge høre ham til, idet vi holde hans Bud, lytte til hans Ejeneres Raad, og — saavært vore nuværende Omstændigheder tillade det — leve efter de guddommelige Raad, der blevne givne paa General-Conferencen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 270.)

Onsdag den 10de. Eldste James Burnham skriver fra Overton i Flintshire i Nordwales:

„Jeg har organiseret to Grene med henved 150 Medlemmer, og vi fortsætte fremdeles med at dobe, enten det er kaldt eller varmt. Der er stor Opposition.“

Torsdag den 11te. I et Raad i Liverpool ordinerede Eldste Young, Richards og Taylor ved Haandspaalæggelse Eldste Daniel Browet til at have Varetægt over et Selstab Hellige, som skulle affeile til New Orleans med Skibet Echo, Captain Wood, og John Cheese, David Wilding, James Lavender, William Jenkins, Robert Harris og John Ellison beskirkedes til hans Raadgivere. Robert Harris ordineredes til Eldste, og Eldste Browett beskirkedes til Selstabets Skriver.

Loverdag den 13de affeilede Eldste Orson Hyde fra New York til Liverpool for derfra at reise til Jerusalem. Han ledsagedes af Eldste George J. Adams.

Sondag den 14de. En Conferenee for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev afholdt i London Søndagen den 14de Februar 1841. Tilstede var Eldsterne H. C. Kimball, W. Woodruff, Lorenzo Snow og William Pitt — samt fire Præster. Forsamlingen kaldtes til Orden af Eldste Kimball Kl. 2 Efter-

middag. Foreslaet af Eldste Kimball og assisteret af Eldste Pitt, at Eldste Woodruff bliver Conferencens Præsident; eenstemmig vedtaget. Foreslaet af Eldste Kimball og assisteret af Eldste Woodruff, at Dr. W. Copeland bliver Skriver; eenstemmig vedtaget. Forsamlingen aabnedes med Bon af Eldste Kimball og med Sang. Præsidenten opfordrede det arbeidende Præstedomme til at afgive Rapporter angaaende deres Arbeidsmarker. Menigheden i Ipswich, repræsenteret af Eldste Pitt, talte tolv Medlemmer, een Eldste, een Præst og een Lærer. Menigheden i Bedford, repræsenteret af Præst Robert Williams, talte 42 Medlemmer og een Præst; Syv bortslyttede og Endod. Menigheden i Woolwich, repræsenteret af Præst John Griffith, talte seg Medlemmer og een Præst. Menigheden i London, repræsenteret af Eldste Kimball, talte 46 Medlemmer, een Eldste og to Præster; Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare sørdeles gode. James Allen blev ordineret til Eldste og Thomas Barnes til Præst. Robert Williams blev ordineret til Eldste og bestilket til at præsidere over Bedford Green; William Smith og John Sheffield til Præster, Richard Bates fra Woolwich Green blev ordineret til Præst, og A. Painter fra

samme Sted til Lærer. De blev alle ordinerede under Eldste Kimballs, Woodruffs og Snows Hænder. Der blev foreslaaet af Eldste Kimball og assisteret af Woodruff, at Eldste Snow besættes til Præsident over denne Conference og tillige til at have Overopsynet i Menigheden i London. Megen værdifuld Underviisning blev given af Eldsterne Kimball og Woodruff med Hensyn til Præstedommets Pligter. Der blev foreslaaet af Eldste Kimball og assisteret af Eldste Snow, at Conferencen sluttet til Søndagen den 16de Mai 1841. Conferencen blev derpaa sluttet med Sang og Bon Klokkens halv sex.

Dr. W. Copeland,
Skriver.

Mandag den 5te. Som Committeeens Formand fremlagde jeg for Byraadet et Udkast til „Lov angaaende Maadeholds-sagen,” hvilket efter en lang Diskussion blev vedtaget. Ved denne Lejlighed holdt jeg et længere Foredrag angaaende Bruugen af Spirituosa og paaviste, at de vare unødvendige, og at de virke som Gift i Legemet, medens der gives Nodder og Urter, hvilke ganske kunne erstatte alle stærke Drifte som Lægemidler.

Tirsdag den 16de. Besluttet af Staten Missouris Senat og Repræsentant-huus i Forening, at der udgives to tusinde Exemplarer af Rettsforhandlingerne angaaende „Mormonvanskelighederne” og af de Breve og Dokumenter, som vedkomme denne Sag. Udvælget til denne Samling, der foretages af en af begge Huse valgt Committee, trykkes i Pamphlet-format og under Statssekretairens Overopsyn. Dette Skrift fremlægges i begge Huse og Exemplarer deraf uddeles til Medlemmerne af samme osv. Approuberet den 16de Februar 1841.

Er det Missouris sidste Bestræbelse for at gjenvinde sin tabte Anseelse at ud-

give en sammentrængt Fremstilling om dets Røverier, Mord og Hærjen, som det uden den ringeste Foranledning har gjort sig skyldig i, og det netop nu, da der ikke er en eneste Hellig tilbage i Missouri til at fortælle Sandheden om dets Beboere?

Skibet „Echo“ affeilede fra Liverpool til New Orleans med 109 Hellige, under Ledelse af Daniel Browett.

Loverdag den 20de. Eldste B. Young begav sig til Harnder og asholdt to Forsamlinger der om Søndagen.

Eldsterne William Kay og Thomas Richardson indførte Evangeliet i Staden Hereford.

Krigsretten for Nauvoolegionen antog ved eenstemmigt Votum nogle Resolutioner som Tillæg til de tidligere Bestemmelser.

Mandag den 22de forelagde jeg Byraadet følgende Resolution, der blev eenstemmig vedtaget, nemlig:

Besluttet af Byraadet i Nauvoo, at det herved udtaler dets varmeste Tak til Gouverneuren, Revisionstraadet og Medlemmerne af begge Huse af den lovgivende Forsamling i Staten Illinois for de Friheder, de have tilstaaet Staden, og for den Godhed og Velwillie, som de i Löbet af Vinteren have bevist mod vojt Samfund.

Jeg fremsatte ogsaa et Forslag som Tillæg til Loven for Universitetet.

Tirsdag den 23de. Eldste Kington skriver fra Bristol i England: „Vi have dobt Otte her paa Stedet.”

Der blev ligeledes udgivet en af ti Paragrapher bestaaende Lov for Selbstabet for Nauvoohuset. Denne Lov blev approberet den 23de Februar 1841 og undertegnet af Præsidenten for begge Huse og af Statssekretairen for Illinois, Stephen A. Douglas.

Den 27de Februar blev der vedtaget

en Lov for Nauvoos Agerdyrknings- og Industriselskab. Loven udgjør ti Paragrapher.

Onsdag den 24de. Eldste Young vendte tilbage til Liverpool, og den 25de var han tilstede i en patriarkalst Betsig-nelsessamling hos Broder Dumville. Fader Melling udførte Forretningen. Eldste James forrettede som Skriver.

Lørdag den 27de reiste Præsident Young til Manchester og holdt Søndagen den 28de Forsamling i Lombardstreet Room.

Lørdag den 1ste Marts. Ifølge mit Raad delte Byraadet Staden i fire Distrikter.

Jeg mødte i Byraadet og fremlagde et Lovforslag angaaende religiøse Foreninger. Ligeledes fremsatte jeg et Lovforslag angaaende offentlige Forsamlinger — og et andet angaaende Oprettelsen af nogle flere Embedsposter i Staden.

(Fortsættes.)

Nyheder.

D a n m a r k. Fra Kønne skrives den 28de Mai i „Bornh. Avis“: Igaar Eftermiddags anrettede en Hagelbyghe betydelig Skade paa endel Gaarde og Huse i Knudsker og Vestermarie, idet en stor Deel Winduesruder blev slaaede ifstykker. Alene hos Skolelærer Lund i Vestermarie blev 72 Ruder slaaet ifstykker. Efter Sigende stal 2 under Bygning værende Huse i Østerlarsker være slaaede om og Lynilden nedslaaet ved Nabellegaard i Knudsker. Rugen paa Marken har lidt betydelig. Her i Byen mærkes kun i Østerqvarteer ubetydelig Regn. — Et senere Numer fortæller samme Blad, at Haglen var saa stor som Valnødder og foraarsagede, at flere Par Heste løb løbste, og at Kreaturerne løb forvildede omkring i Marken; Gjæslinger saavelsom mindre Fjerkæ ihjelsloges.

E n g l a n d. Den 29de Mai trak et usædvanlig heftigt Tordenveir hen over London. Lynet slog ned i tre Huse i forskellige Gader samtid i Stephens Kirken, hvilz Spir bestabigedes endel. En Skipper blev ombord paa et paa Themsen liggende Fartoi dræbt af Lynet, og en anden Skipper blev ved et Lynslag berovet af Lynet. Fra London drog Uveiret over Birmingham.

F r a n k r i g. Fra Paris berettes ligeledes, at man der havde et heftigt Tordenveir den 27de Mai. Lynet slog tre Gange ned i Byen; første Gang paa Boulevard des Capucines hos den bekjendte Photograph og Luftskipper Nadar, dog uden at anrette Skade; anden Gang i Rue Caumartin, hvor et Par afholdte Kunstnere Capoul og Eugene Bataille, der stode i Begreb med at stige tilvogns, slap med Skælen, og tredie Gang paa Børspladsen, hvor Hestene for to forskellige Vogne løb løbste og tornede imod en Omnibus og et privat Kjoretøj, uden at der dog fikken nogen Ulykke.

M e l l e m a s i e n. Khanen af Bohara har lidt et afgjorende Nederlag imod Russerne og stal selv være falden i Slaget. Som Følge af denne Sejr har den

rusiske General Kaufmann besat den berømte Stad Samarkand, et af den rene Muhamedanismes Hovedsæder. Khanen af Bokhara var den mægtigste Fyrste i Turan, og man kan, som Indep. Belge bemærker, nu sige, at der ikke længer findes nogen virkelig uafhængig Stat i Centralasien. Russerne ere nu kun tilte fra Indien ved Afganistan og de høje Bjergfjæder, der danne Knudepunktet af Asiens østlige og vestlige Hoiland.

C h i n a. Fra Tientsin meldes under 1ste dennes til Russ. Telegraphagentur, at 40,000 Insurgerter fra Syden i 5 Dage have beleiret Tientsin, at de true med at storme Staden og have plyndret Nabolandshyerne. Den af 20,000 Mand bestaaende Tientsingarnison og 3 Kanonbaade beskytte Europæerne.

A m e r i k a. Fra Mexico berettes i den velunderrettede Mem. Dipl., at Juarez til Trods for den der herskende Finantsnød har tildeelt sig selv som Republikens Præsident en aarlig Appanage af 40,000 Piastre, (omtrent 66,000 Rd.) imedens Præsidenten i de Forenede Stater kun har en Appanage af 25,000 Dollars (omtrent 44,000 Rd.) Desuden skal Byen Mexico have saet Tilhold om at udrede 32,000 Piastre (omtrent 53,000 Rd.) til Præsidenten i Repræsentations- og Huusleiegodtgjørelse, samt til Ejenerstabets Underhold. Alle Hovedstadens Damer vedblive, som det hedder i samme Blad, at bære Sorgelæder for Keiser Maximilian.

I Canada venter man atter en Invasion af Feniere og tager alle mulige Forholdsregler for at afsværgé et saadant Angreb.

S a n d w i c h s ø r n e. Fra den 27de Marts til den 13de April har der paa Sandwichøerne været en uafbrudt Række af Jordfjælvt; man har i det anførte Tidsrum sporet ikke færre end 2000 Rystelser. Et Sted aabnede Jorden sig paa flere Punkter, og en 60 Fod høi Bolge, der trængte en Hjerdingsvei op i Landet, rev Alt bort med sig, hvorved omtrent 100 Menneskeliv og mange Tusinde Stkr. Heste og Hornqvæg gik tilgrunde. Fra forskellige Kratere væltede 5—6 engl. Mile lange, glødende Lavastromme ned mod Havet med en Hurtighed af 10 Mile i Timen; de ødelagde Alt, hvad der mødte dem paa deres Wei, og dannede en ny Ø i Havet. Af et nyt Krater, der var to Mile i Gjennemsnit, fisi glødende Klippestykker 1000 Fod op i Luftten, saa at man kunde see det 50 engl. Mile borte. Det stærkeste Stød sporedes den 2den April. Ulykken og Nøden skal være meget stor.

Blanding.

Insekternes Følelsessands næer, som den franske Naturforstør Dr. Pouchet bemærker i sit nylig udgivne interessante Værk l'Univers, undertiden en mærkværdig Udvikling. Hos visse Arter træder den endogsaa istedetfor et Sprog. Myrerne meddele sig saaledes indbyrdes ved at berøre hverandre. Naar to af disse kluge Små-insekter mødes paa deres Udslugter, bemærker man, at de berøre hinanden paa forskellige Maader med deres Folehorn, og at de derpaa satte en ny Beslutning, som er en Folge af en Art Meddelelse igjennem Følelsens Sands. Den gelsfeste Natur-

forsker Huber, der noie har studeret Myrernes Naturhistorie, giver denne Meddelelse smaaade Navn af „Følehornssproget.“ Et ganste simpelt Experiment, som blev foretaget af denne Lærde, godtgør paa den meest indlysende Maade Rigtigheden af det her Anførte og har tillige den Fordeel, at Enhver med ringe Uleilighed kan gjøre det efter. Han satte nemlig en lille Befolning af Myrer ind i et tomt, vel tillukket og halvmørkt Værelse. Først bemærkede han, at Myrerne adsprede sig i Orden i alle Retninger; men dernæst saae han, at naar det under denne Omstreifen blot lykkedes en eneste af dem at opdage en eller anden Udgang, løb den skyndsomt midt ind iblandt de andre og berorte nogle enkelte af dem paa en vis Maade. Efter denne pantomimiske Meddelelse ordnede hele Befolningen sig strax i lange, regelmæssige Colonner og marscherede lige løs paa Udgangen, idet Myrerne nu aabenbart, alle som een, vare gjennemtrængte af en fælles Bevidsthed om, at Friheden var gjenvunden.

Som Exemplar paa de Indtægter, der ere tillagte adskillige af den irske Kirkes Dignitarier, anføres i engelske Blade, at Erkebisstoppen af Armagh har en aarlig Indtægt af over 100,000 Rd., Erkebisstoppen af Dublin over 60,000, Bisstoppen af Kilmore, Elphin og Ardagh ca. 50,000, Bisstoppen af Derry 64,000, Bisstoppen af Tuam og Killala ca. 40,000 Rd. osv. Lord Beresford, der var en af de sidste titulaire Indehavere af Erkebispesædet i Armagh, skal i det Hele taget have haft en Indtægt af ca. 6 Millioner Rd. af dette Embete. Dertil kommer, at mange af disse Poster med Nette betragtes som Sinecurer.

Indhold.

Side.

Side.

Generalconferencen i Saltsfæstaden (fortsat)	273.	Lærdommene, givne i Generalconferencen i Saltsfæstaden	281.
Hungerknød og Bevæbning	278.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	284.
Nedaktionens Bemærkn. (Raad og		Nyheder	286.
		Blanding	287.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.